

også i fremtiden at deltage i forhandlinger, og at noget er godt i det, der ligger i finansloven, og andet måske er mindre godt. Sådan vil det vel altid være, men det ligger jo også i kortene, at vi har lidt bedre tid ved den næste finanslov, end vi havde ved finansloven for 2002.

Jeg havde for så vidt måske gerne set, at vi havde fortsat med en midlertidig bevillingslov – det skulle ikke skorte på noget – sådan at vi også her havde haft den normale tid på 4, 5, 6 måneders forberedelse. Jeg kunne godt leve med det. Jeg er bare ikke sikker på, at Folketingets partier kunne leve med det, ikke dem alle sammen i hvert tilfælde. Det er jo af respekt for Folketinget, så vi har måttet forcere processen omkring finansloven for år 2002.

Så vil jeg også sige til SF og hr. Ole Sohn, at det også er befriende med SF og en ordfører, der glæder sig over egne argumenter – det kan man jo mærke og høre – og også en glæde over, at vi ikke er enige. Det er jo ikke sådan, at en liberal-borgerlig regering nødvendigvis skal være enig i det, en repræsentant og talsmand for Socialistisk Folkeparti mener og måtte mene, men altså respektere, at der en glæde over, at man har nogle politiske standpunkter, kvittere for, at man også har en erkendelse af, at der ingen mening er i at bruge tid over en uge eller 14 dage til at tale om noget, som man godt vidste ikke kunne resultere i noget. Det var i virkeligheden at holde hinanden for nar, og derfor er der rene linjer. Jeg vil godt kvittere for den opfattelse, som hr. Ole Sohn her så har givet udtryk for. Jeg skal ikke afvise, at der kan være eksempler fremover, hvor man kan finde hinanden, som det lykkedes omkring UMTS-pengene. Så lad os se. Det er ikke sikkert, at det på delområder er helt umuligt.

Det er måske sværere med Det Radikale Venstre for tiden. Hr. Morten Helveg sagde, at lige præcis med det forslag, vi er kommet med, rammer vi de radikale mærkesager med kirurgisk præcision. Og så tænkte jeg, at det da var underligt, for det havde jeg egentlig ikke registreret, og jeg tænkte, at det da var fantastisk.

Vil det nu alligevel sige, at vi her skal høre glæden over, at vi tilføjer 1,5 mia. kr. mere til sygehusene for at reducere ventelisterne, og at der var glæde over, at man tilførte 0,5 mia. kr. mere til kommunerne netto? Det får de yderligere ikke bare i 2002, men også i efterfølgende år, for det er jo en vedvarende proces at give bedre mulighed, når vi forlanger, at der skal være valgfrihed for ældre med hensyn til hjemmehjælp, plejebolig, ældrebolig. Eller var det, fordi vi her var

i stand til at forbedre virksomheders konkurrenceevne med en konkurrencepakke?

Så tænkte jeg, at vi har ramt det helt præcist, lige til vi så hørte, at det så ikke var det. Det var ikke det, man ville være med til – altså alt det, der er borgerligt og betyder noget for danskerne. Næh, det var på alle mulige andre områder, hvor man ramte lige præcis noget, som Det Radikale Venstre så ikke ville. Sådan er det jo.

Jeg tror i virkeligheden, at Det Radikale Venstre har mange problemer i politik. Det med at se alle problemerne er en byrde at bære, livet er svært. Der er ikke meget at glæde sig over. Det er der ikke i livet, og så er der det selvfølgelig heller ikke i regeringens politik.

Kl. 20.50

Hvis jeg må have lov at træde ud af min habit og ikke være minister i en regering, men blot være mig selv, så vil jeg sige, at jeg er sikker på, at min mor på 93 år vil sige: Thor, det var altså fantastisk, at I lige ramte de radikale mærkesager, for det har hun ventet på i 93 år.

Jeg håber så, at det bare er en enlig svale, for vi kender jo Det Radikale Venstre. Jeg håber også, at det er muligt, at vi under normale vilkår og tid finder de veje, hvor der også er støtte på områder, som tilgodeser Det Radikale Venstre og en liberal-borgerlig regering og i øvrigt et mere liberalt og borgerligt Danmark.

Det var sådan det mindre tilfredse.

Nu er det sagt mange gange om den socialdemokratiske ordfører, fru Pia Gjellerup, at der var et smil på hele tiden, men i modsætning til hr. Ole Sohn oplevede jeg ikke den samme glæde over egne argumenter fra den socialdemokratiske ordfører. Jeg manglede glæden over det, man egentlig stod for. Det der med, at det også var forkert, og nu var man selvfølgelig kommet til at stemme for de 1,5 mia. kr. til at bekæmpe ventelister på sygehusene.

Men der var ikke noget at glæde sig over, for det, der står tilbage, er, at man jo vil noget andet. Der er jo stadig et skisma mellem det, Socialdemokratiet traditionelt står for, og det, som er god liberal-borgerlig tankegang, nemlig respekten for det enkelte menneske. Det er jo det, vi så også hernede blandt de 7.000 eller 12.000. Det er jo det, de, der er med, demonstrerer imod, at den enkelte får lov at bestemme meget mere selv.

Det er ejendommeligt, at Socialdemokratiet skal trækkes fodslæbende med til, at man kan få lov at vælge noget, som måske ikke lige er det, som de folkevalgte politikere mener er bedst,